

[Victor Larsen.]

1947,

gaar Tinget over til den næste Sag paa Dagsordenen."

Den fremsatte Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen indgaar nu i Forhandlingen.

Arnth Jensen:

Ved Lovforslagets første Behandling udtalte jeg som mit Partis Ordfører Forhaabning og Ønske om, at alle i dette høje Ting, som ikke af principielle eller religiøse Grunde var imod, at Kvinder fik Adgang til Præsteembeder i den danske Folkekirkke, maatte kunne samles om det Lovforslag, som den højtærede Kirkeminister havde fremsat, og hvorved Menighedernes Selvbestemelsesret i dette Spørgsmaal uvidedes meget betydeligt, men hvorved det tillige blev fastslaaet, at en Menighed ikke mod sin Vilje kunde faa tildelt en kvindelig Præst. Jeg nærede dette Haab, og jeg mener, at jeg var berettiget til at nære det, ud fra den Betragtning, at det Parti eller de Partier, der ikke mente, at Forslaget var vidtgaaende nok, men krævede absolut Ligestilling mellem Mand og Kvinde ogsaa paa dette Omraade, ellers altid, i hvert Fald teoretisk, hævder Folkeviljens Selvstyret, og at det vilde anerkende, at dette opnaar man ikke ved alene at tage Hensyn til den Part, man selv sympatiserer med, men kun ved at give anderledes tænkende Ret til ikke blot at fremføre deres Opfattelse, men ogsaa at hindre, at en Minister kan foretage et efter Menighedens Opfattelse Overgreb mod en Menighed ved til Trods for, at Flertallet inden for Menighedsraadet er derimod, at ansætte en kvindelig Præst. Dette Haab er ikke gaaet i Opfyldelse, idet et Flertal har ment det mere formaalstjenligt først og fremmest ogsaa paa dette Omraade at skabe Ligestilling mellem Mand og Kvinde uden efter mit Skøn at tage Hensyn til den Kendsgerning, at mange, mange Tusind inden for den danske Folkekirkemenighed har den Opfattelse, at Kvinder ikke bør og ikke kan præstevies, ikke kan ordineres; det drejer sig om Mennesker, som i dyb Alvor har gennemtænkt hele dette Spørgsmaal, og for hvem der ligger en dyb religiøs Overbevisning til Grund. Selv om jeg ikke deler deres Opfattelse, forstaar jeg den, jeg nærer dyb Agtelse for deres Standpunkt, og jeg kan med min bedste Vilje ikke se, at det tjener hverken den dan-

ske Folkekirkke eller det danske Menigheds- liv at trumfe denne Sag igennem, da det i højeste Grad kan virke udfordrende paa disse Kredse. Det er mig saa meget mere uforstaaeligt, som det er hele Udvalget, alt- saa ogsaa Flertallet, bekendt, at en af de kvindelige Teologer, hvis Navn i dette Spørgsmaal har været meget stærkt fremme, over for mig og et andet Medlem af Udvalget har erklæret, at de kvindelige Teologer gerne saa den højtærede Kirkeministers Forslag gennemført, særlig naar der kom den Bestemmelse til, som Ministeren havde afgivet Løfte om, at Loven skulde være tidsbegrænset, idet Ministeren jo mange Gange havde nævnt, at han var villig til at optage Loven til Revision efter et endog meget kort Aaremaal. Endvidere har jeg ogsaa forsøgt i Udvalget, om der ikke kunde opnaas Enighed ved til Ministerens Forslag at føje den Bestemmelse, at hvis Ministeren vilde udnævne en Kvinde til et Præsteembede mod et Flertal af Menighedsraadet, skulde det til yderligere Vejledning for Ministeren gaa til Afstemning ved et Menighedsmøde i selve Sognet. Selv dette afviste man i Forhandling om fra Flertallets Side, formentlig ogsaa fra det tredje Mindretals Side, skønt det synes, at nævnte Mindretals Udtalelse i Betænkningen om, at det bør bero paa den enkelte Menigheds eget Ønske, om den vil lade sig betjene af en Mand eller en Kvinde, egentlig taler stærkt for at gaa med til en saadan Ordning som af mig foreslaaet. I hvert Fald naar dette Mindretal ikke den gode og retfærdige Løsning, som det anbefaler i Betænkningen; det naar det ikke ved at stemme for Flertallets Forslag, idet dette paa ingen Maade sigter paa dette betimelige og retfærdige Krav, hvorimod Mindretallet ved at stemme for den højtærede Ministers Forslag i hvert Fald vilde have opnaaet, at ingen Menighed kan faa paatvunget en kvindelig Præst mod sit Ønske. Efter min Mening har Flertallet nu lagt Spørgsmaalet op til mere at være et Emancipations- eller maaske snarere et politisk Magtspørgsmaal end det, det egentlig skulde være, et rent folkekirkeligt Spørgsmaal, og jeg tror som sagt ikke, at man derved tjener hverken den danske Folkekirkke, ej heller de Kvinder, der virkelig føler Trang til og har Evne til at gaa ind i en Præstegerning; men Magten kan jo ogsaa for visse Mennesker have sin Sødme.

Med Hensyn til selve Hovedspørgsmaa-